

Kardeş gibiydiler / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapçı

написано kitapçı | 22 января, 2025

Kardeş gibiydiler / dedektif hikaye HİKAYE: KARDEŞ GİBİYDİLER

Kentsel dönüşüm sebebiyle içindeki son kiracının da apar topar boşalttığı tuğla duvarlı bir viranenin, eskiden yatak odası olarak kullanılan kısmında, dizlerinin üzerine çökmüş, gözleri eski bir atkı ile kapatılmış, elleri arkasında bağlanmış, atmışlarında bir adam titreyerek sonunu bekliyordu. Sessizlikten aldığı cesaretle iki defa ayağa kalkmayı denemiş, her defasında dizlerinin arkasına aldığı bir darbe ile yeniden olduğu yere çökmüştü. Artık sessizliğin yalnızlık demek olmadığını biliyordu. Bir süre sonra sessizliği bozan bir kapı

gıcırtısı, hemen ardından da adım sesleri duyduğunda kendisine yaklaşan celladı olduğunu iliklerine kadar hissetti. Gözleri kapalı da olsa tüm duyuları harekete geçmişti. Adım sesleri yakınında kesildi. Birinin ona doğru eğildiğini hissedebiliyordu. Körebe oynamak gibi, elleri bağlı olmasa anında yakalayabilirdi diğer oyuncuyu. Suratına vuran nefeste mentol kokusu vardı. Naneli sakız, şeker ya da diş macunu...

“Hey gidi koca Yavuz, sen nasıl da heybetli bir adamdın. Şu haline bak, küçülmüş kalmışsın,” dedi nefesin sahibi.

Mentol kokusu yüzünden uzaklaşırken, sürüklenen bir metalin sesini duydu. Bir sandalye olmalıydı. İkinci kez aynı sesi duyduğunda kendisini de bir sandalyeye oturtacaklarını düşündü ama yanılmıştı. Soğuk beton üzerinden kaldırılmadı. Ka’de-i ûlâda oturur gibi oturmaktan uyuşan bacaklarını hafifçe kımıldattı. Bir süre sessizliği kokladı. Sessizliği bozan mentol kokulu nefesin sahibi haber spikeri gibi tane tane konuşuyordu.

“Bir yangın yerinde üç beş candık, toyduk, sana sığınmıştık. Bir kuru ekmeğine, küf kokan battaniyene tavdık. Sokaklarda uyumaktansa senin peşinde bir viraneden öbürüne sürüklenmeye razıydık. Anasız, babasızdık da seni ailemiz sanırdık. Beni bulduğunda daha on yaşında bile yoktum, hatırlıyor musun?”

Yavuz sustu, ses çıkarmadan dinledi. Susmasına neden ağzının kapatılmış olması değildi. Konuşanı tanıyabilmek için sesi dikkatle dinliyordu ama nereden tanıсын, nereden hatırlasındı? Kapısından belki yüz çocuk geçmişti, her birini ezberleyecek değildi ya! Başını iki yana salladı.

” Hatırlamıyorsun demek. Ancak ben unutmadım. Bir ömür daha geçirsem seninle geçen yılların bir saniyesini bile unutamam. Ayakkabı boyayarak, araba camı silerek, kâğıt toplayarak kazandığımız parayı son kuruşuna kadar avucuna saydığımız halde toplanan miktarı beğenmezsen, sırtlarımıza inip kalkan kemerinin sesini, acısını unutamam. Yıllarca pis soluğunu ensemdeymiş gibi hissedişimi de unutamam. Kendine mezelerle donanmış sofralar kurarken, önümüze attığın helva ekmeğe şükredecek kadar çaresizdik de, bu çaresizliğimize rağmen seni baba bilirdik. Sana baba dedim diye bana ettiğin küfürleri nasıl unutturum. Sen de bizi unutamayacaksın Yavuz!”

Sessizlik odayı yeniden doldurduğunda Yavuz, bacaklarını öne uzatmış oturur vaziyete geçmişti. Kubanları hareketlenirken sopayı havaya kaldıran adamı, celladın bir el hareketi

durdurmaya yetti. Birbirlerini ve tepkilerini çok iyi tanıyan bu iki adam, her zaman konuşmadan anlaşmayı becermişlerdi zaten. Mentol kokan nefesli adam sandalyede arkasına yaslandı. Ağzına bir naneli şeker daha attı. Bacaklarını öne doğru uzattı ve kollarını bağlayarak beklemeye başladı. Sakinliğini korumalıydı. Kardeşlerine bir söz vermişti. Eğer o sözü vermiş olmasa şimdiye kadar çoktan, belindeki silahın namlusundan çıkan bir kurşun Yavuz'un o fındık kadar beynini dağıtmış olurdu. Anca beraber kanca beraber, dememişler miydi? Bekleyecekti. Gözlerini kapattı, anıların onu kuşatmasına izin verdi.

İki ay kadar önceydi. İşten erken dönebildiği gün sayısı ayda iki ya da üç günü geçmezdi ama ne hassa o gün patronu olacak bodur, onu yanında istememiş, evine gitmesini söylemişti. Onur da eve girer girmez kendini kanepeye atmış, televizyonu açmıştı. Bu miskinliğe uzun zamandır ihtiyacı vardı. Kanalları gezerken bir filmin başlamak üzere olduğunu fark etti. Neredeyse üç yıldır bir filmi başından sonuna kadar izleyecek zamanı olmamıştı. Düşünmeden, sorgulamadan kendisine ne söylenirse yapıyordu. Patronu adına adam öldürmüşlüğü bile vardı. Namı günden güne büyürken, o bunu hiç umursamıyordu. Çoğu zaman uyumadan önce, normal bir hayatı olduğunu hayal ederdi. Bir fabrikada işçi olduğunu, iş çıkışında hemen evine döndüğünü, getirdiği ekmeği alan karısının hazırladığı sofrada bir tas çorba içerken çocuklarının konuşmalarını dinlediğini düşleyerek daldığı uykulardan mutlulukla uyanır, gerçek hayatta ise aynı gün hiç pişmanlık duymadan böyle bir yaşam süren borçlu bir adamı öldüresiye dövebilirdi. Film yine bitiremeden uyuyakalması kuvvetle muhtemel olduğundan kanepenin kenarındaki battaniyeyi üzerine çekti. Ancak hiç de düşündüğü gibi olmadı. Çünkü film onu içine çekmiş, ilerledikçe de bu duygusuz tetikçinin, dizlerini karnına çekip çocuklar gibi ağlamasına sebep olmuştu. Film bittiğinde kararını vermişti: Kardeşlerini bulacaktı. Hepsini yeniden bir araya getirecekti.

Sertçe çarpılan kapının sesi, Onur'u daldığı hatıralardan çekip çıkardı. Oda kapısında dikilen Adem ve çocukken olduğu gibi Adem'in arkasında saklanan Süleyman, gözlerini Yavuz'a dikmişlerdi. Adem, yaşlı adamın bacağını, yeni parlatılmış rugan ayakkabısının burnu ile dürterek; "Bu gerçekten o mu? İskelete dönmüş be bu!" dedi. Onur'un bir baş işaretiyle,

elindeki sopayı hala sıkı sıkıya tutmakta olan Emre, Yavuz'u ayağa kaldırdı. Adamın ağzındaki bant nefesinin buğusu ile yapışkanlığını kaybetmiş, bir uçtan sökülmeye başlamıştı. Sinirleri iyiden iyiye bozulan Yavuz öfke ile bağırdı:

"Kimsiniz siz Allah'ın belaları? Ne istiyorsunuz benden?"

Yıllar boyu onun öfkeli sesi ile sinmiş ancak bu sesi yıllardır duymamış olan dört adam, çocukluklarına dönmüşlercesine, aynı çaresizlik hissi ile sarsıldılar kısacık da olsa bir an. Beklenenlerin arasında beklenmeyen ilk tepki Süleyman'dan geldi. Kendi bedenini bile sarsacak kadar kuvvetli bir tokat Yavuz'un yüzünde patladı ve ses boş evin duvarlarında yankılandı.

Süleyman küçücük bir çocukken de çok yakışıklıydı. Sokağın kiri, tozu, çamuru bile onun saf güzelliğini kirletemiyor, onlarca sokak çocuğunun arasında bir beyzade gibi parlamasını engelleyemiyordu. Onur, onu ilk gördüğü anda sevmişti. Daha aralarına katıldığı ilk gecede onu her zaman koruyacağına söz vermişti. Süleyman ise kendini yaşıtı olan Adem'e yakın hissedirdi. Ne zaman başı sıkışsa Adem'in arkasına sığınırdı. Kendisi ne kadar kırılgan ise Adem de o kadar sertti. Kendinden yaşça büyük olanlar bile Adem'e dalaşmak istemezlerdi. Bu deli fişek ise bir tek Onur'un sözünü dinler, onu ağabeyi sayardı. Çünkü Onur aralarında en zeki olanlarıydı. Emre ise üç yaşından beri Yavuz'un yanındaydı. Aralarında en eski olan oydu. Tazı gibi çevikti. Yan kesicilikte üstüne yoktu. Sokakta ne yaşadı, başına ne geldi kimse bilmez ama daha yedi yaşına yeni girmişken birden bire kekeleyerek konuşmaya başladı. Diğerleri onunla dalga geçtiklerinden, bir süre sonra konuşmayı tamamen kesti. Dilenmeye çıkan Süleyman'ı, ıssız bir köşede sıkıştıran bir ayyaşın elinden kurtardığı güne kadar, dört yıl boyunca hiç kimse sesini duymamıştı. Ayyaşa ağza alınmadık, hayal gücüne sığmadık küfürleri on dakika boyunca sıralayan Emre, tüm sokağı başlarına toplayana kadar bağırdı ve birden sustu. Sonraki yıllarda da mecbur kalmadıkça konuşmamayı adet edindi. Emre o gün yetişmeseydi Süleyman belki de yaşayacağı felaketi sessizce kabullenip, kimseye bir şey demeyecekti ama olay duyuldu. Diğer çocuklar bile, Adem'in olmadığı yerde artık ona "Kız Sülo" diyorlar, onunla alay ediyorlardı. Onun laneti güzelliği olmuştu. Süleyman'a en büyük kötülüğü ise baba saydıkları adam yaptı. O zavallının yaşadıkları hepsinin

yaşadıklarından beterdi ve diğerlerinin de kendilerinde kaçma cesareti bulmalarına sebep olmuştu. Yaşları on ile on üç arasında değişen dört çocuk, Yavuz'un kurduğu düzene başkaldırmış, bir gün işe çıkar gibi çıktıkları barınaklarına bir daha dönmemişlerdi. Yavuz'un peşlerine düşeceğini, bulduğunda da akla hayale sığmayacak işkencelerle onları cezalandıracağını bilmelerine rağmen, sokaklarda türlü türlü belalara bulaşmaktan için için korkmalarına, çocuk ve güçsüz bedenlerine rağmen çocuk olamadan, kaçak büyümüşlerdi. Birkaç yıl birbirlerinden ayrılmadan sokaklarda yaşadılar. Kâh dilendiler, kâh çaldılar ancak her gün, karınları tok yattıkları her Allah'ın günü şükrettiler. Aralarından ilk ayrılan Süleyman oldu. Kendine sarkıntılık eden adamı yaralamaktan ıslahevine düştü. Onur, onu beladan uzak tutamadığı, koruyup kollayamadığı için çok kahırlandı önceleri, sonra alıştı yokluğuna. Bakması gereken bir boğaz eksilmiş olan bir baba gibi rahatladı bile biraz. Adem tinercilere ve uyuşturucu belasına bulaşınca koptu kardeşlerinden. Emre ve Onur askere kadar ayrılmadılar birbirlerinden. Askerlik dönüşünde Onur, bir süre aradı Emre'yi, sonra hırsızlıktan içeride olduğunu öğrendi. Kendisi de bar fedaisi olarak başladığı çalışma hayatında, patronun sağ kolu olma mevkisine kadar yükseldi. İzlediği filme kadar çok da düşünmediği kardeşlerini, kısa sürede tek tek buldu. Onlar; kan bağları olmasa da aynı cehennemde büyüdükleri için kardeştiler.

"Kardeş Gibiydiler" Tıpkı o filmdeki gibi... Yeniden bir aile olabilirlerdi. Onur diğerlerine intikam vaktinin geldiğini söylediğinde hiçbiri itiraz etmedi. Adem kollarındaki sigara yanıklarını göstererek; "Bu izlerin sızısı bunca senedir bir gün bile geçmedi, belki artık diner," dediğinde hepsi ruhlarındaki sızıyı iliklerinde hissettiler. Yavuz'u bulmak çok uzun sürmedi. Hala çevresindeki üç beş çocuğun, orada burada çalışıp getirdikleri ile sarhoş oluyordu. İşte, artık eskisi kadar güçlü olmayan pislik karşılarında, korkudan altına etmek üzere bir çocuk gibi titriyordu. Bunca yıl neden aramadığına hayıflanacağı kadar rahatlatıyordu bu manzara Onur'u.

Süleyman'ın tokadı ile aralanan kapıdan her biri tek tek geçmeye başladığında, yılların kini, öfkesi, kaybolan çocuklukları, kirlenen bedenleri, kabuk bağlayamayan yaraları,

yüreklerine yük ne var ne yoksa bir akım gibi boşaldı Yavuz'a. Onların yıllarca dayandıkları şiddete Yavuz'un sıska bedeni on dakika bile dayanamadı.

Son nefesini bile, kırılan dişlerinin arasından bir ıslık gibi çıkan küfürleri sıralarken verdi.

Bu; geç kalmış bir adalet miydi yoksa intikam mı? O viranede o gün ne yaşandıysa, hayatları viraneye çevrilmiş dört adamın çocukluklarını geri alma isteğiydi bir bakıma. Yanlış mıydı doğru mu, hiçbirinin umurunda olmadı.

Tek arzuları, geçmişin, acınası hayatlarının üzerine düşen gölgesinden kurtulmaktı.

Funda MENEKŞE. Detektif proza